

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1962-1963.

26 JUILLET 1963.

Projet de loi instituant et organisant un régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité.

AMENDEMENTS PROPOSES
PAR M. HOUGARDY ET CONSORTS.

ART 13.

Remplacer le 1er alinéa de cet article par le texte suivant :

« Il est institué auprès du Service des soins de santé, des Conseils scientifiques chargés d'éclairer le Ministre et le Comité de gestion sur les aspects scientifiques relatifs à la prévention et au traitement des maladies mentales, de la tuberculose, du cancer, de la poliomyélite, des affections et des malformations congénitales, des maladies de l'enfance, et des maladies rhumatismales. La même mission est impartie aux Conseils scientifiques en matière de gérontologie, d'évolution de la pharmacologie et d'odontologie. Cette énumération n'est pas limitative. A cet effet les Conseils procèdent à toutes les études demandées ou jugées indispensables par eux et font toute suggestion susceptible de mettre le progrès scientifique à la portée des bénéficiaires de l'assurance soins de santé, dans les conditions les meilleures d'efficacité et, subsidiairement, d'économie. »

Justification.

Les conseils scientifiques doivent avoir, dans notre optique, un rôle prédominant. Le texte proposé est plus complet que celui du projet, il tend à élargir la mission des Conseils scientifiques. Il écarte aussi un renvoi à un autre article de la loi, système fréquemment utilisé par le projet et qui pourtant est

R. A 6520.

Voir :

Doc. du Sénat :

281 (Session de 1962-1963) : Projet transmis par la Chambre des Représentants;

327 (Session de 1962-1963) : Rapport.

331, 332 et 339 (Session de 1962-1963) : Amendements.

BELGISCHE SENAAT

ZITTING 1962-1963.

26 JULI 1963.

Ontwerp van wet tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.

AMENDEMENTEN VOORGESTELD,
DOOR H. HOUGARDY C.S.

ART 13.

Het eerste lid van dit artikel te vervangen als volgt :

« Bij de Dienst voor geneeskundige verzorging worden wetenschappelijke raden ingesteld die tot opdracht hebben de Minister en het beheerscomité voor te lichten over de wetenschappelijke aspecten van de voorkoming en de behandeling van de geestesziekten, de tuberculose, de kanker, de poliomyelitis, de aangeboren aandoeningen en misvormingen, de kinderziekten en de reumatische ziekten. De wetenschappelijke raden hebben dezelfde opdracht wat betreft de gerontologie, de evolutie van de farmacologie en de odontologie. Deze opsomming is niet beperkend. Met het oog daarop verrichten de raden alle gevraagde of door hen noodzakelijk geachte studiën en doen zij alle aanbevelingen waardoor de wetenschappelijke vorderingen onder de beste voorwaarden van doelmatigheid en, subsidiair, van economie, binnen het bereik van de rechthebbenden van de verzekering voor geneeskundige verzorging worden gebracht. »

Verantwoording.

De wetenschappelijke raden moeten, naar onze opvatting, een overwegende rol spelen. De voorgestelde tekst is vollediger dan die van het ontwerp; hij verruimt de taak van de wetenschappelijke raden. Hij vermijdt ook een verwijzing naar een ander artikel van de wet, hetgeen zo dikwijls in het ontwerp

R. A 6520.

Zie :

Gedr. St. van de Senaat :

281 (Zitting 1962-1963) : Ontwerp van wet overgezonden door de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

327 (Zitting 1962-1963) : Verslag.

331, 332 en 339 (Zitting 1962-1963) : Amendementen.

condamné par les meilleurs auteurs en matière de légistique formelle.

Cette condamnation est d'autant plus valable que le texte d'un projet de loi est plus long, car le procédé du renvoi à des articles différents rend particulièrement pénible la lecture et l'assimilation du projet.

N. HOUGARDY.

H. MAISSE.

**

ART. 22.

Remplacer le 1er alinéa de cet article par le texte suivant :

« Moyennant consultation des organisations représentatives des parties intéressées, le Roi peut, par arrêté motivé et délibéré en Conseil des Ministres, étendre, en tout ou en partie, l'application de la présente loi : »

Justification.

L'amendement tend à s'assurer la collaboration de toutes les organisations intéressées.

N. HOUGARDY.

H. MAISSE.

J. DE GRAUW.

**

ART. 37.

Supprimer cet article.

Justification.

Le régime le plus dévoué au patronat — que celui-ci soit un patronat public ou un patronat privé — n'eût pas rêvé d'une mesure aussi réactionnaire et aussi peu soucieuse du secret médical. Le Ministre de la Justice a déjà eu l'occasion de regretter les abus qui sont faits du « certificat de bonne vie et mœurs et de civisme » qui permet aux employeurs de scruter avec la complicité indirecte de l'administration, le passé souvent oublié, ou moins grave qu'il n'y paraît à la lecture d'une qualification pénale, de leurs préposés, employés et ouvriers. Certes, nul autre que le titulaire ne peut demander son certificat de bonne vie et mœurs et de civisme, mais la pratique enseigne que de nombreux patrons, publics ou privés, font de sa production « spontanée » une condition *sine qua non* de recrutement, voire du maintien en fonction. Il en sera inévitablement de même — et quoiqu'on fasse — du « carnet de prestations ».

Aura-t-on eu un jour un soupçon de tuberculose, on ne trouvera pratiquement plus de travail, même si l'on est guéri et qu'on le prouve. L'employeur sera trop prudent. Que dire alors des maladies vénériennes dont la stupide répulsion qu'elles causent n'est point éteinte, ou du cancer — même guéri — dont le patron peut craindre des récidives, ou encore de la preuve fournie par le carnet que l'on est souvent malade.

Dans la pratique, l'obligation de ce carnet constituerait l'une des mesures les plus anti-sociales qui puissent se concevoir et une arme bien plus redoutable entre les mains des employeurs et contre les travailleurs, qu'une quelconque réglementation du droit de grève par exemple.

gebeurt, hoewel het door de beste auteurs op het gebied van de formele legistiek wordt veroordeeld.

Deze afkeuring is des te meer gegrond naarmate de tekst van een ontwerp langer is, want verwijzingen naar verschillende artikelen maken de lezing van en het inzicht in een ontwerp bijzonder moeilijk.

**

ART. 22.

Het eerste lid van dit artikel te vervangen als volgt :

« Na raadpleging van de representatieve organisaties van de betrokken partijen, kan de Koning, bij een met redenen omkleed en in Ministerraad overlegd besluit, de werkingssfeer van deze wet geheel of gedeeltelijk verruimen : ».

Verantwoording.

Het amendement wil de medewerking van alle betrokken organisaties verzekeren.

**

ART. 37.

Dit artikel te doen vervallen.

Verantwoording.

Nooit zou in een staatsbestel dat de — openbare of particuliere — werkgevers het meeste ontziet, de gedachte zijn opgekomen aan zulk een reactionaire maatregel die zo achteloos over het medisch beroepsgeheim heenstapt. De Minister van Justitie heeft reeds gelegenheid gehad het misbruik te betreuren dat gemaakt wordt van het « getuigschrift van goed zedelijk gedrag en burgertrouw » waardoor de werkgevers, met zijdelingse medeplichtigheid van de administratie, kunnen gaan snuffelen in het verleden van hun aangestelden, bedienden en arbeiders, dat dikwijls reeds vergeten is of minder zwaar blijkt te zijn dan de opgelegde straf schijnt te doen vermoeden. Nu weten wij wel dat niemand anders dan de betrokkene zelf een getuigschrift van goed zedelijk gedrag en burgertrouw kan aanvragen, maar de praktijk leert dat vele werkgevers, openbare of particuliere, van de « spontane » overlegging van dit getuigschrift een *conditio sine qua non* maken om iemand in dienst te nemen of zelfs te houden. Dat zal onvermijdelijk ook het geval zijn met het « verstrekkingsboekje », wat men ook doe.

Heeft iemand eenmaal aan een zweem van tuberculose geleden, dan zal hij praktisch geen werk meer vinden, zelfs indien hij genezen is en het bewijst. De werkgever zal te voorzichtig zijn. Wat zal het dan zijn met een venerische ziekte, waarvoor de dwaze afkeer van vroeger nog niet overwonnen is, of kanker, zelfs in geval van genezing (de werkgever kan immers vrezen voor een recidive), of het bewijs dat iemand dikwijls ziek is en dat de werkgever in het boekje zal vinden.

Dit verplichte boekje zal in feite een van de meest antisociale maatregelen zijn die men zich kan indenken en, in de handen van de werkgevers, een veel geduchter wapen tegen de werknemers dan bijvoorbeeld een reglementering van het stakingsrecht.

Ce carnet risque de faire des gens à la santé délicate de véritables parias, marqués officiellement — et pratiquement publiquement — de leurs tares, car pour trouver du travail ils ne pourront échapper aux exigences de fait de produire leur carnet. Ces dispositions, loin de marquer un progrès social, sont donc, en pratique, de nature à favoriser une régression sociale très grave quoiqu'indirecte. Ce ne sont pas des dispositions interdisant la production de ce carnet à des tiers autres que les organismes assureurs ou contrôleurs qui pourraient remédier à cet état de fait.

Il faut enfin faire observer que le carnet médical prévu n'a rien de commun ni avec la fiche de contrôle qui existe actuellement, ni avec la fiche des soins spéciaux instaurée depuis 1961. L'une est en effet remise par l'organisme assureur à l'assuré en cas d'incapacité de travail, puis soumis au médecin et ensuite à l'organisme assureur. Quant à la fiche des soins spéciaux, celle-ci ne quitte jamais les dossiers de l'organisme assureur.

N. HOUGARDY.
H. MAISSE.
J. DE GRAUW.

Dit boekje dreigt van mensen met broze gezondheid werkelijke paria's te maken die de officiële — en praktisch openbare — stempel dragen van hun gebreken, want bij het zoeken naar werk zullen zij niet kunnen ontkomen aan de feitelijke eis hun boekje te tonen. Verre van de sociale vooruitgang te bevorderen, zullen deze bepalingen dus in feite een grote, zij het indirecte sociale achteruitgang in de hand werken. En dit kan niet voorkomen worden door het verbod om het boekje te tonen aan anderen dan de verzekeringsinstellingen of de controleurs.

Ten slotte zij opgemerkt dat het voorgeschreven medisch boekje niets gemeens heeft met de huidige controlekaart, noch met de kaart voor bijzondere verzorging die in 1961 is ingevoerd. Het medisch boekje wordt door de verzekeringsinstelling in geval van arbeidsongeschiktheid ter hand gesteld aan de verzekerde, nadien voorgelegd aan de geneesheer en ten slotte aan de verzekeringsinstelling. Wat de kaart voor bijzondere verzorging betreft, zij blijft altijd in de dossiers van de verzekeringsinstelling.